

præsentationen end som medlem af Folketinget, og jeg er ikke imponeret over den måde, Københavns Kommune har løst integrationsopgaven på. Men vi kan jo så se i den kommende valgkamp, om det ikke bliver hovedoverskriften.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er vi ved vejs ende, og vi siger tak til ordføreren og går videre til hr. Jesper Langballe.

Kl. 14.20

Jesper Langballe (DF):

Er der mon nogen i Folketinget, der stadig erindreren den 27. februar 1992? Ja, nogle må der vel være, især fra Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre og SF, for den dag rejste de tre partier her i Folketingssalen en retshistorisk skamstøtte over sig selv. De vedtog nemlig den berygtede særlov, der underkendte asylmyndighedernes afslag til 321 palæstinensere, og gav dem asyl som belønning for, at de i julen havde besat Blågårdskirken i København med hjælp fra følgagtige præster og politisk korrekte kunstnere.

Efter at den skændige særlov var vedtaget, rejste 200 af de 321 angivelig forfulgte palæstinensere et smut hjem til Palæstina for at fejre, at de med folketingsflertallets hjælp havde sejret over lov og ret i Danmark og sikret sig varigt ophold.

Hvad er der så blevet af Blågårdspalæstinerne i dag? Ja, af de 321, som Socialdemokraterne, SF og De Radikale gav ophold i Danmark, er 42 pct. siden dømt for kriminalitet, 74 pct. var i 2003 på overførselsindkomst, og af deres børn er 56 pct. noteret for lovovertrædelser, oplyser Integrationsministeriet.

Det er et mikrobillede af tilstanden i det land, som det nuværende folketingsflertal i 2001 overtog fra SR med den opgave at rydde op efter en systematisk ødelæggelse, som landet måske aldrig vil forvinde. Et mikrobillede, der anskueliggør den gigantiske kraftanstrengelse af en integrationsindsats, der i dag forestår. Den er kun muliggjort af, at regeringen og Dansk Folkeparti har lukket så meget af for tilstrømningen af fremmede, at man overhovedet kan drømme om at integrere.

Bemærk, at regeringens nye integrationspakke retter sig imod alle dem, som SR lukkede ind i landet og lod leve på passiv forsørgelse, så man nu må forsøge at bearbejde dem én for én med pisk og gulerod for at drive dem ud på arbejdsmarkedet.

Derfor koger vreden stadig ved tanken om, hvad der skete den 27. februar 1992 og gennem alle de år, hvor SR i medmenneskelighedens navn grundlagde Danmarks ulykker, mens de håned en bekymret befolkning som fremmedfjendsk.

Nu er tiden så inde til det helt store oprydningsforsøg. Vi finder, at regeringen er gået til værks med konsekvens i sin integrationspakke, ikke mindst i sammenkædningen af økonomiske tilskud og resultater, både i forhold til kommunerne, til de enkelte skoler og til de unge indvandrere selv, når de, der nægter at uddanne sig, mister kontanthjælpen, hvis de er over 18 år, ligesom forældrene mister børnechecken, hvis børnene er under 18 år.

Vi tror, at regeringen ser rigtigt, når den vil genindføre mesterlæren i erhvervsuddannelserne for at få de unge hurtigt ud på arbejdspladserne i stedet for at slide skolebænke. Derimod er vi sandt at sige stærkt betænkelige, når det også skal gælde social- og sundhedsuddannelser, hvis det betyder, at de unge bare skal gå i gang ude på plejehjemmene. Er der noget, vores gamle ikke har behov for, er det at blive integrationsprøveklude for uintegrerede unge udlændinge, som måske endog taler et dansk, de gamle dårligt forstår.

Vi er også betænkelige ved den målsætning, at 4 pct. af de statslige ansatte skal være udlændinge. Den slags kvoteordninger fører erfaringsmæssigt til usaglige ansættelseskriterier, der på lang sigt skader integrationen ved at vække irritation hos de måske velkvalificerede danske unge, der forbigås. Alt det ser vi hen til at tale med regeringen om.

Kl. 14.25

Grundlæggende er vi tilfredse med, at regeringens foranstaltninger, både mod kriminalitet og ekstremisme, mod ghettoiseringen og mod passiv forsørgelse, er i niveau med opgavens enorme omfang.

Vi vil ikke glemme, hvem der lod opgaven vokse sig skræmmende stor. Vi vil ikke glemme det SR-makkerskab, som i medmenneskelighedens navn påførte landsmænd disse lidelser og problemer. Nej, vi vil ikke glemme den 27. februar 1992. Blågårdspalæstinerne og deres efterkommere vil en rum tid endnu minde os om den dato.

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren.